

Apoteosi feixista

written by Ferran Planell | 27 de març de 2018

Apoteosi. Del grec antic *apo* i *theos*. Ve a significar “transformació divina”, o com podem llegir a [Viquipèdia](#) “nom que rebia l’acte de col·locar als humans en la llista de déus, aconseguint la immortalitat”.

El mot m’ha vingut al cap després de conèixer l’últim acte dut a terme pel jutge Llarena. Però no sé si és per la mena de divinitat que ell mateix es deu considerar, per fer el que fa, o pel que també com a definició continua dient [Viquipèdia](#) “Terme utilitzat per designar el moment culminant d’un espectacle”.

Perquè el que està passant a la justícia espanyola, no tan sols de la mà del Sr. Llarena, sinó també de la fiscalia, és, si més no, tot un espectacle. Un espectacle que a més ha tingut un altre dels seus moments culminants aquest proppassat divendres 23 de març.

Un espectacle del tot barroer, tronat i deplorable, que únicament pot ser posat en escena per uns actors imbuïts d’un excés de vanitat malaltissa ratllant la paranoia, el sadisme i amb tocs de narcisisme, o bé quelcom molt més senzill, per uns actors d’arrelada ideologia feixista.

I abans que no m’imputin per allò que ara està tan de moda, el delictes d’odi, els vull recordar que si bé el feixisme, en essència, és aquell sistema polític implantat a Itàlia per Mussolini, també ho és, per extensió, l’actitud autoritària, arbitrària, violenta, etc., amb què hom s’imposa a una persona o a un grup.

L’evidència que aquesta és l’actitud que manté tant l’Estat espanyol com la seva justícia vers als catalans, és quelcom del tot inqüestionable. Per tant, atenent el ja al·ludit significat –per extensió– de la paraula, crec que hauran

d'acceptar que se'ls titlli del que són. I, ull!, ara que s'internacionalitzarà de manera especial el conflicte, molt em temo que el convenciment ideològic dels qui haurien d'impartir justícia pot arribar a superar el del mateix govern. Encara acabaran per poder justificar la divisió de poders.

Inventar-se un delicte per mantenir nou innocents empresonats, set més d'exiliats i una xifra aberrant d'imputats, no tan sols s'ha vist que a Espanya és quelcom del tot possible, sinó que a més és aplaudit per bona part de la seva classe política i mediàtica. Ara bé, que aquells que s'han inventat el delicte i els qui ho aplaudeixen intentin fer combregar amb rodes de molí a Europa, és senzillament esperpèntic per inversemblant. O almenys, així ho esperem els catalans.

Així i tot, avui, dels nostres polítics exiliats, per qui més temem tots –donades les circumstàncies– és pel nostre president Carles Puigdemont. Estar en mans de la justícia alemanya és inquietant. M'esparvera pensar que la justícia d'aquell país ens pugui dur a patir una coincidència amb un fet històric del passat.

I per intentar que aquesta no es produeixi, acabaré amb una reflexió que està en la ment de molts, però que hem d'intentar escampar entre tots el màxim possible. Fem tot el que calgui per defensar les nostres llibertats, tot, però fem-ho com ho hem fet fins ara, sense violència. Res seria pitjor per als nostres interessos, que donar arguments que fessin creïble allò que s'han inventat.